

rijejo, na zemlji pa tako nerodno živijo, ostro kaznuje. »Kako naj jih kaznujem, ker ničesar nimajo«, pravi Kristus; »a eno jim bodem vendar-le prisodil: vsak rudar mora za mesec naprej zajesti in zapiti.« Glejte, zato pa rudarji še sedaj delajo zastonj, bogatě le prodajalci in krčmarji.

Postni čas je Florijan drvaril pri nekem kmetu v Renkah, dokler ni šel na vojaški nabor v Novo Mesto. Potrjen je bil k ljubljanskemu polku l. 1853. Po poti v Novo Mesto so pevali mladeniči razne pesmi, on je pa krožil svojo, katero je sestavljal iz »hojdi« in »drajla« brez konca in kraja. Kako se je čudil, da so potrdili njega, ki je poprej imel tako hudo plučnico! V duhu je slišal pokanje pušek in frčanje krogel, tudi smodnik je že duhal; menda je čutil tudi rane, zakaj jako kislo se je držal. — No pa vsemu se človek privadi, tudi Florijan se je vojaščini. Ko ga oblečejo pozneje po vojaško, čudi se sam sebi, da je tak dečko; le »čaka« je bila preveč obilna, da mu je silila čez ušesa. V tej težavi so mu dobro pomagali dovolj dolgi uheljni, ki so bili za vojaško pokrivalo dobra podpora.

Ko se izvežba v Ljubljani, pošljejo ga v Buduvo v Dalmacijo. Ne morem vsega povedati, kaj je tu doživel na morju in na suhem, kako ga je n. pr.

spravil v velik strah maček, ko je stražil tik neke mrtvašnice: saj se enake reči primerijo še drugim, ki nimajo tako dobrega sluha za strahove, kakor naš Florijan, a povemo naj vendar, kako je služil za »purša«.

V Buduvi je stregel nekemu častniku. Dobro se mu je tu godilo; a nekega dne se svojemu gospodu močno zameri. Častnik ga pošlje po mleka. Ko se Florijan vrne, pravi častnik v šali: »No, menda si koštrunovega prinesel?« — »Gospod«, dé Florijan »koštrun še nikoli ni imel mleka in ga ne bode do sodnega dne!« — Častnik je bil nevoljen zaradi takega odgovora, ker se je bil samo pošalil. Resnicoljubni Florijan pa še enkrat poudarja: »Gospod, jaz še pravim, da koštrun nikdar ne bode imel mleka.« — »No«, dé častnik, »da bodeš vedel, kakšno je koštrunovo mleko, pojdeš za 24 ur v zapor.« — »E, to pa že ni po pravici«, govori Florijan na tihem, »če govori človek resnico, tedaj je na vse to še zaprt!« Častnik mu hoče še eno pritisniti s korobačem, a Florijan odgovori v slabi nemščini: »Herr laitmon! dos nit schen schlogen, ich Herr über mein Körper«, hotel je reči, da naj ga ne tepe, ker je sam gospodar svojega života. Častnik ga spodi in dobi drugega vojaka. (Konec.)

O č e n a š.

Sruba vsakdanjega nam,
Oče usmiljeni, daj,
Grehov odpusti slabosti,
Vodi trpine nas v raj!

Često, prijatelj, glasán
Moliš molitev takó,
Amen pa tebi pomenja:
»Zgódi se — m e n i s a m o !«

M. O.

